

PRINS HARRY

Duncan Larcombe

PRINS
HARRY

HET WARE VERHAAL

ISBN 978-90-225-8243-5
ISBN 978-94-023-0961-4 (e-book)
NUR 320

Oorspronkelijke titel: *Prince Harry*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Publishers Ltd., Londen
Vertaling: Jolanda te Lindert
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Reuters / Phil Noble
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Duncan Larcombe
Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aan twee legendarische journalisten,
Harry Arnold van *The Sun* en James Whitaker van de *Mirror*.
Beiden hebben me geïnspireerd, als mentor en als vriend

INHOUD

- 1 Het gekostumeerd bal 9
- 2 Het tussenjaar 22
- 3 De *royal job* 35
- 4 Skiresort Klosters 53
- 5 Botswana 69
- 6 De zware slag van Irak 83
- 7 De vlucht die zijn leven veranderde 100
- 8 Harry's R&R 112
- 9 Een heuse koninklijke rel 125
- 10 Lesotho 137
- 11 Gestolen waar 152
- 12 Harry de vlieger 166
- 13 De 'Paki'-rel 177
- 14 De breuk met Chelsy 188
- 15 Sandhurst 200
- 16 De *warrior prince* 216
- 17 De koninklijke bruiloft 231
- 18 Harry's andere vrouwen 246
- 19 De eerste buitenlandse reis alleen 258
- 20 Harry in Las Vegas 272
- 21 De *warrior prince* keert terug 286
- 22 Het begin van de rest van zijn leven 299
- 23 Meghan 312
- 24 De toekomst 325

Dankwoord 333

Fotoverantwoording 335

HET GEKOSTUMEERD BAL

‘Hallo, afdeling Persvoorlichting Clarence House. Wat kan ik voor u doen?’

Dit was het telefoontje waar iedere verslaggever van droomt. Een wereldprimeur die zou worden overgenomen door alle media waar ook ter wereld.

‘Hallo, met Duncan Larcombe van *The Sun*. Wij zijn in het bezit van een foto van prins Harry op een feestje in nazi-uniform. Ik vertel jullie dit nu alvast, omdat we de foto in de krant van morgen willen publiceren.’

Er viel een ongebruikelijk lange stilte, gevolgd door het voorstelbare antwoord: ‘We bellen u terug.’

De foto was niet nep. Tot verbijstering van iedereen op de redactie van *The Sun* had de populaire jonge prins een van de grootste blunders in de moderne geschiedenis van het Britse koningshuis begaan. Het was januari 2005 en het probleem van de twintigjarige prins werd nog eens verergerd doordat zijn domme optreden op een privéfeestje in West Littleton samenviel met de zestigste verjaardag van de bevrijding van Auschwitz, het beruchte dodenkamp van de nazi’s. Terwijl wereldleiders, voormalige gevangenen en vliegtuigladings verslaggevers zich klaarmaakten voor de landing in Polen waar ze de 1,1 miljoen gevangenen die in dat kamp waren omgekomen zouden herdenken, had de jonge Britse prins hun allemaal iets gegeven om zich over uit te laten. Nog geen twaalf uur na dat telefoontje naar Harry’s persvoorlich-

ters bevond hij zich in het oog van een mondiale storm van kritiek.

Iedereen wist dat er Duits bloed door de aderen van de Britse koninklijke familie stroomt. Maar was deze ondoordachte kledingkeus dan eindelijk hét bewijs dat het huis Windsor al die tijd in het geheim had gesympathiseerd met het fascistische regime? Of bewees deze stomme actie van de prins dan in ieder geval dat prins Harry sinds de tragische dood van zijn moeder stuurloos en de weg volkomen kwijt was? Hoe was het mogelijk dat een jonge prins, met een heel leger persvoorlichters om zich heen, zo'n stupide inschattingfout maakte?

Een belangrijke primeur wordt altijd gevolgd door belangrijke vragen. Maar Harry zal die middag van 12 januari 2005 waarop de persvoorlichter van zijn vader hem belde met het slechte nieuws van de primeur van *The Sun* nooit vergeten.

In de loop der jaren heeft Harry vaak grapjes gemaakt over alle verhalen die over hem zijn geschreven. Zijn gevoel voor humor is een van zijn beste eigenschappen. Maar hij heeft nooit een luchtige opmerking gemaakt over dat rampzalige feest en het hakenkruis dat hij om zijn arm droeg; hij heeft het zelfs nooit *off the record* besproken.

Het verhaal ging als een schokgolf door het paleis. Prins Charles was woedend op zijn jongste zoon, en zelfs de koningin vroeg zich af waar het naartoe moest met haar kleinzoon. Maar inmiddels, ruim tien jaar na die rampzalige gebeurtenis, blijkt die vrees ongegrond. Hoewel zijn actie met het nazi-uniform zeker niet de laatste keer was dat de 'mannen in grijs pak' in het paleis wanhopig moesten proberen de kritiek op Harry weg te redeneren, is prins Harry nu, na de koningin, het meest populaire lid van de koninklijke familie. Ondanks een hele reeks incidenten die voldoende zouden zijn om de carrière van een ambitieuze publieke figuur om zeep te helpen, bezit Harry een mysterieuze gave: hoe meer moeilijkheden hij zich op de hals haalt, hoe aardiger het publiek hem lijkt te vinden. Hij is het lid van de koninklijke familie met wie de meeste mannen wel een biertje zouden willen drinken en die de meeste vrouwen wel zouden willen bemoederen, of meer.

Op het kantoor van *The Sun* in Wapping, Oost-Londen, begon de ochtend van 12 januari 2005 zoals elke andere ochtend. Op de redactie was het even hectisch als anders. De nieuwsredactie had het druk met het beantwoorden van telefoontjes van lezers en verslaggevers en probeerde zich ondertussen voor te bereiden op de ochtendvergadering met de hoofdredacteur.

Elke dag om half twaalf 's ochtends moesten de nieuwsredacteur en andere stafleden naar de gevreesde 'nieuwsvergadering' met de hoogste baas. Dat was, en is nog altijd, de dagelijkse bespreking waar ze allemaal tegen opzagen. Dan moesten ze een 'nieuwslijst' presenteren met kant-en-klare verhalen voor de krant van de volgende dag. Als je fout zat, ging de baas door het lint. Als het zwakke onderwerpen waren, werd de nieuwsredacteur uitgeoeterd of, nog erger, werd de lijst in het bijzijn van alle leidinggevendenden verscheurd. En als de nieuwsredacteur werd uitgeoeterd, kregen de nieuwsverslaggevers de schuld en werden zij op hun beurt uitgeoeterd, of erger.

Die dag bestond de nieuwslijst uit de gebruikelijke mix van showbizverhalen en actuele onderwerpen op het gebied van misdaad, gezondheid en politiek, geproduceerd door de veertig nieuwsverslaggevers. Verder waren er typische, absurde *Sun*-verhalen waarmee de krant de lezers wilde vermaken en aan het lachen wilde maken. De ochtendbespreking verliep dus goed, zonder geschreeuw door de hoofdredacteur, maar ook zonder echte belangstelling voor de suggesties voor artikelen voor de krant van de volgende dag. Een gelijkspel voor de nieuwsredacteur, dus een gelukkige afloop.

Terwijl de bespreking in volle gang was, werd de telefoon bemand door een van de beginnende medewerkers van de nieuwsafdeling. Hij kreeg Jamie Pyatt aan de telefoon, de verslaggever van het district Thames Valley. Pyatt was vroeger ook nieuwsredacteur geweest en nu een van de meest gerespecteerde verslaggevers van *The Sun*. Daarom vatte de redactie zijn tips altijd bijzonder serieus op.

Pyatt vertelde me: 'Ik werd gebeld door een van mijn vaste contactpersonen, een jonge knaap. Ik wist dat hij goede contacten had binnen het netwerk van de prinsen. Hij vroeg of *The Sun* misschien

belangstelling had voor een foto van prins William in een gorillapak op een gekostumeerd bal. Natuurlijk had een foto van de toekomstige koning in wat voor ongebruikelijke uitdossing dan ook grote nieuws waarde.’

Pyatt sprak af zijn informant een uur later te ontmoeten en belde de nieuwsredactie om hun over de tip te vertellen. Het was helemaal niet ongebruikelijk dat een verslaggever afspraak met een informant. De nieuwsredactie wist ook heel goed dat de tip vaker niet dan wel iets opleverde, maar ze beloofden een fotograaf te sturen die samen met Pyatt naar zijn informant zou gaan in de hoop dat de foto goed genoeg was om de krant te halen. Ze wisten ook dat de ervaren en doorgewinterde Pyatt meteen zou weten of de foto misschien goed gefotoshopt was.

Als het gaat om foto's van leden van het koninklijk huis gaan er altijd alarmbellen rinkelen. De publicatie van een foto van een *royal* – een lid van het koninklijk huis – die later nep blijkt te zijn, kan zelfs de hoofdredacteur haar baan kosten. De koninklijke familie is zo beroemd dat wanneer je fout zit de krant zelf het verhaal wordt. *The Sun* was ooit een keer om de tuin geleid met een stel foto's van prinses Diana die in een sportschool aan het trainen was. Pas na publicatie van de foto's bleek dat de vrouw die aan het sporten was helemaal niet de prinses van Wales was maar een dubbelgangster, en dat de krant slachtoffer was geworden van een goed uitgewerkt bedrog.

Nog geen uur later stapte Pyatt een Burger King langs de snelweg binnen om zijn informant te treffen. ‘Hij was een jonge knaap die gewoon een paar pond wilde verdienen om zijn studie te betalen. Hij had een stuk of elf foto's bij zich van een man verkleed als gorilla op een gekostumeerd bal. Hij beweerde dat het prins William was, maar op geen van de foto's was het gezicht van de prins te zien.

‘Ik was een beetje teleurgesteld. Datzelfde gold voor de jongen toen ik hem vertelde dat we deze foto's niet konden gebruiken alleen omdat hij beweerde dat het de prins was. Er is een heel groot verschil tussen een foto van een vent in een gorillapak en een foto waarop duidelijk te zien is dat degene in dat pak de toekomstige koning van Engeland is.’

Toen Pyatt aanstalten maakte om terug te gaan naar zijn kantoor in Windsor, deed zijn informant een nieuwe poging en vroeg: 'Is een foto van prins Harry op datzelfde feest misschien iets?'

Pyatt antwoordde: 'Tja, dat hangt af van wat erop staat. Als wat was hij verkleed?'

Toen sprak de informant de woorden uit die binnen enkele uren door miljoenen mensen wereldwijd zouden worden herhaald: 'Harry draagt een nazi-uniform.' Toen gaf de informant Pyatt de laatste foto die hij bij zich had. Daarop stond de derde in lijn voor de Britse troon, met een drankje in de ene hand en een sigaret in de andere, omringd door andere feestgangers. Pyatt zag tot zijn verbijstering dat de jonge prins het uniform droeg van het Duitse Afrika-korps uit de Tweede Wereldoorlog. Om zijn linkerarm droeg hij duidelijk zichtbaar een mouwband met het gehate hakenkruis.

Soms moet je in je loopbaan als verslaggever rustig blijven en je echte gevoelens verbergen om te voorkomen dat je informant in paniek raakt. Het laatste wat je wilt is dat diegene zich bedenkt en besluit dat het verhaal misschien te belangrijk is, te controversieel. Net als een autohandelaar die een zeldzame schat aangeboden krijgt, moet je kalm blijven en je pokerface opzetten.

'Ik kon mijn ogen niet geloven,' vertelt Pyatt. 'Het was wel duidelijk dat mijn informant geen idee had van wat er zou gebeuren als we deze foto zouden publiceren. Ik wist dat ik kalm moest blijven, want ik kon natuurlijk niet riskeren dat hij zich bedacht. Ik wist vrijwel zeker dat hij in Williams kennissenkring zat en een groot risico nam door contact met *The Sun* op te nemen. Als ik te gretig leek, kon hij wel eens bang worden en weigeren me die foto te geven.

'Maar ik kon mijn ogen natuurlijk bijna niet geloven. De foto was heel duidelijk, en het hakenkruis op Harry's arm viel ontzettend op. Het moeilijkste was nog om de foto aan te nemen zonder zijn arm van zijn lijf te rukken. Op dat moment wist ik dat ik die Burger King niet zonder die foto zou verlaten.'

Pyatt hield zich koest en zei dat hij het kantoor moest bellen om te vragen of ze geïnteresseerd waren. Het belangrijkste nu was dat

de fotograaf de foto kon kopiëren en zo snel mogelijk naar kantoor kon sturen.

‘Ik belde het kantoor en vertelde wat we hadden. Ze verwachtten een foto van William in een gorillapak, een goede openingsfoto. Maar nu hadden we een wereldprimeur in handen. Dat was bijzonder opwindend, maar op kantoor waren ze doodsbang dat de foto nep was. Als zo iets op je pad komt word je opeens heel wantrouwig. Ik kon me niet voorstellen hoe die foto kon zijn gemanipuleerd, maar je kunt het nooit helemaal zeker weten.’

Pyatt kreeg opdracht de negatieven ook in handen te krijgen. Dit was nog voordat mobiele telefoons een camera hadden die goed genoeg was om digitale foto’s te maken met de kwaliteit die noodzakelijk was om ze in de krant te kunnen plaatsen. De foto’s waren gemaakt met een compact camera met een filmrolletje in plaats van met een moderne digitale camera, en de informant had ze al laten ontwikkelen, maar zelfs met foto’s die van een negatief waren afgedrukt kon zijn geknoeid. Het was heel goed mogelijk dat Harry’s hoofd heel handig op het lichaam van een ander was geplakt. Wanneer *The Sun* zo’n foto publiceerde, zou de eindredacteur bijna zeker haar baan kwijtraken.

De jonge informant, die nog steeds leek te denken dat de krant meer belangstelling had voor de foto’s van William, haalde de negatieven tevoorschijn en gaf ze aan Pyatt. Nadat de fotograaf ze met zijn ervaren blik had bekeken, dacht hij dat ze echt waren. Toch was er nog steeds enige aarzeling.

‘Het kantoor was van mening dat deze foto te goed was om waar te kunnen zijn,’ vertelt Pyatt. ‘Ze bleven maar vragen of ik de foto daadwerkelijk vasthield en of ik dacht dat hij echt was.’

Hoewel de ochtendbespreking al afgelopen was, moest de hoofdredacteur zich meteen met dit verhaal bezighouden. Als je bijna een wereldprimeur hebt en de zaak toch helemaal fout kan lopen, moet het besluit worden genomen door een hogere functionaris dan de leden van de nieuws- en beeldredactie. Dus werd de hoofdredacteur op de hoogte gebracht, die al even sceptisch was als haar ondergeschikten.

De grote baas gaf de volgende opdracht: we moesten er honderd procent zeker van zijn dat de foto niet nep was. Hij kon alleen worden gepubliceerd wanneer Harry's persvoorlichters bevestigden dat hij echt was. Alleen dan kon worden uitgesloten dat het een truc was. Er was altijd een risico dat de voorlichters van het paleis, wanneer je hun voorafgaand aan de publicatie op de hoogte bracht, alles in het werk zouden stellen om te proberen het verhaal in de doofpot te stoppen, of misschien zelfs hun advocaten zouden inschakelen om publicatie te verbieden. Maar het risico fout te zitten met een verhaal als dit was vele malen groter dan het risico van een publicatieverbod. Dus werd mij gevraagd Clarence House te bellen.

In 2005 werd de persvoorlichting rondom Harry en William nog altijd behandeld door het mediateam van de prins van Wales, een groep dik betaalde ambtenaren die de zaken van Clarence House moesten managen. Zij waren bijzonder streng.

Nog maar één jaar eerder had *The Sun* een foto gepubliceerd van prins William die aan het skiën was met zijn nieuwe vriendin, de dochter van een voormalige stewardess. Niemand had ooit eerder een foto van Kate Middleton gebruikt, en door die foto te publiceren schond *The Sun* een afspraak die al gold sinds de rel die was ontstaan na de dood van prinses Diana in 1997. Toen was afgesproken dat de pers de jonge prinsen zolang ze nog fulltime naar school gingen of studeerden met rust zou laten. In ruil daarvoor zou Clarence House af en toe een foto en wat informatie over de jongens verstrekken. De afspraak werd zo serieus genomen dat de landelijke kranten, waaronder *The Sun*, hun verslaggevers en fotografen zelfs niet naar de St Andrews University in Schotland stuurden, waar William studeerde.

Niemand van de pers was echt gelukkig met deze afspraak. De leden van het Britse koninklijk huis stonden 'boven de politiek', en deze afspraak leek te worden gesteund door het uiterst vaderlandslievende Britse publiek. Maar omdat ze niet worden gekozen, is het ook niet echt mogelijk hen ter verantwoording te roepen. Het was dus nogal wat om de pers te verbieden William en Harry te volgen.

Het mediateam van Clarence House wist dat het einde van deze

afpraak in zicht was. William was bijna klaar op St Andrews en Harry, die Eton met matige eindcijfers had afgesloten, was bezig met een verlengd ‘tussenjaar’ en volgde dus niet meer fulltime een opleiding. Nog even en Harry zou door de pers als doelwit worden beschouwd, en het was de taak van het team van Clarence House om te proberen dat zo lang mogelijk uit te stellen. Het nazi-telefoontje van de meest verkochte krant van Groot-Brittannië had dus gevolgen die veel verder gingen dan wat er de volgende dag op de voorpagina van *The Sun* zou verschijnen.

Het was de taak van de ambtenaren van de afdeling Persvoorlichting van Clarence House om het koninklijk huis te verdedigen. Maar ze konden niets verdedigen wat onverdedigbaar was en bovendien zouden ze nooit tegen een journalist durven liegen. Nadat Paddy Harverson, de woordvoerder van de prins van Wales, hoorde dat ik had gebeld, wist hij wat er zou gaan gebeuren. Harverson, voormalig hoofd Voorlichting van voetbalclub Manchester United, was uitstekend in staat om zijn cliënten te beschermen als er problemen stonden te gebeuren. Maar soms moet zelfs een ervaren spindoctor zijn nederlaag erkennen. Zodra hij hoorde van het nazi-telefoontje, nam Harverson contact op met Harry. Hij moest weten of het waar was. Zo ja, dan zou hij al zijn ervaring in de strijd gooien en proberen de schade te beperken.

Om vier uur die middag ging mijn telefoon weer. Het was Harverson. Hij bevestigde dat Harry en zijn broer een paar dagen eerder op een verkleedfeestje waren geweest in het slaperige dorp West Littleton, Wiltshire. En in alle eerlijkheid moet gezegd worden dat Clarence House had besloten de blunder toe te geven. Ze vroegen ons alleen om de prins niet te hard aan te vallen, het verhaal eerlijk te vertellen en daarbij een verklaring van Harry te publiceren. Harverson las Harry’s verklaring voor. Die eindigde als volgt: ‘Het spijt me heel erg wanneer ik iemand heb gekwetst. Dit was een uiterst foute kostuumkeuze, waarvoor ik mijn verontschuldigingen aanbied.’

Ik belde het kantoor en vertelde dat het verhaal was bevestigd, de foto niet nep was en Harry meteen zijn excuses had aangeboden.

Dat was het, we hadden alles wat we nodig hadden. Pyatt had de

foto bemachtigd, en nu hadden we de bevestiging dat die echt was. Het kantoor kwam meteen in actie; de hoofdredacteur werd geïnformeerd en de redacteurs kregen opdracht de pagina's van de krant van de volgende dag voor te bereiden.

In Fleet Street zeggen ze vaak: 'Het is nooit makkelijk.' Maar dat was het deze ene keer wel. Niet lang daarna belde Harverson de hoofdredacteur. Hij wilde weten hoe we de foto wilden publiceren en herhaalde dat hij hoopte dat *The Sun* de prins niet te hard zou aanvallen.

En dat gebeurde dus ook niet. Over het algemeen zijn de lezers van *The Sun*, net als de krant zelf, koningsgezind. *The Sun* was niet van plan fel uit te halen naar een jonge prins die de meeste mensen zich herinnerden als een intens verdrietige tiener die met gebogen hoofd de begrafenis van zijn moeder bijwoonde. Harry was bijzonder populair, ondanks het feit dat zijn reputatie als feestende prins groeiende was.

Andere kranten waren minder terughoudend. Tegen de tijd dat de eerste editie van de krant verscheen, was het verhaal algemeen bekend. ITV had James Whittaker, de legendarische royaltyverslaggever van de *Daily Mirror*, uitgenodigd om tijdens *News At Ten* zijn visie op de blunder te geven. Met zijn bekende aardappel in de keel vertelde Whittaker de kijkers dat dit een ramp was voor prins Harry. Hij zei dat de foto van de jonge prins in nazi-uniform hem de rest van zijn leven zou achtervolgen.

Ik weet nog dat ik thuis zat te kijken en me afvroeg of prins Harry ooit zou weten hoe groot de kans was geweest dat dit verhaal nooit bekend was geworden. Wanneer Pyatts informant meteen een foto had laten zien die bewees dat William het gorillapak droeg, was het daar waarschijnlijk bij gebleven. Dan had Pyatt de Burger King die dag verlaten met een sterke openingfoto van de toekomstige koning in zijn zak, in zalige onwetendheid van de kledingkeus van Williams jongere broer.

In werkelijkheid moest Harry de waarheid onder ogen zien. De volgende dag ging het verhaal de hele wereld over. Elke nieuwsuitzending in Groot-Brittannië bracht het verhaal. Tv-ploegen uit het

Verenigd Koninkrijk, Australië, de Verenigde Staten, Duitsland, Frankrijk en zelfs Japan bivakkeerden voor Clarence House in Londen en deden verslag van de repercussies. Harry bleef ver bij de camera's vandaan. Hij kreeg opdracht zich gedeisd te houden terwijl het mediateam van Clarence House zoet was met het beantwoorden van honderden telefoontjes vanuit de hele wereld.

Een van de meest vernietigende opmerkingen kwam uit Israël. Silvan Shalom, de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken van Israël, zei: 'Iedereen die dit wil afdoen als een smakeloze grap moet zich ervan bewust zijn dat anderen hierdoor kunnen denken dat die periode misschien niet zo erg was als we de jonge generatie in de vrije wereld vertellen.'

De toenmalige leider van de conservatieven Michael Howard, zelf van Roemeens-Joodse komaf, haalde uit naar Harry en eiste dat hij zich publiekelijk zou verontschuldigen. 'Het zou gepast zijn als hij zelf iets van zich laat horen,' zei Howard, 'als hij ons zelf vertelt dat het hem spijt.'

Mensen suggereerden zelfs dat Harry's domme streek het onmogelijk maakte dat hij ooit het leger in zou gaan. Sinds zijn tijd bij de Cadet Force – een organisatie die oudere jongens op sommige scholen eenvoudige militaire training geeft – droomde Harry er al van om bij het leger te gaan. Een *senior royal* – iemand die hoog staat in de rij troonopvolgers – zoals hij, heeft na zijn opleiding bijzonder weinig carrièremogelijkheden. Voor de derde in lijn voor de troon is het absoluut onmogelijk om bij een particulier bedrijf te gaan werken, omdat hij ervan kan worden beschuldigd dat hij zijn werkgevers door zijn koninklijke komaf een oneerlijk concurrentievoordeel geeft. Ook kan iemand in Harry's positie door alle aandacht die hij naar zich toe trekt niet in de publieke sector werken. Stel dat hij in een ziekenhuis of op een school werkt, hoe moeten zijn beveiligers hem dan beschermen? Een militaire carrière was dus een van de weinige opties voor de jonge prins.

Toen het naziverhaal bekend werd, was Harry al aangenomen op de beroemde Royal Military Academy in Sandhurst. Over drie maanden zou hij beginnen met een intensieve officiersopleiding